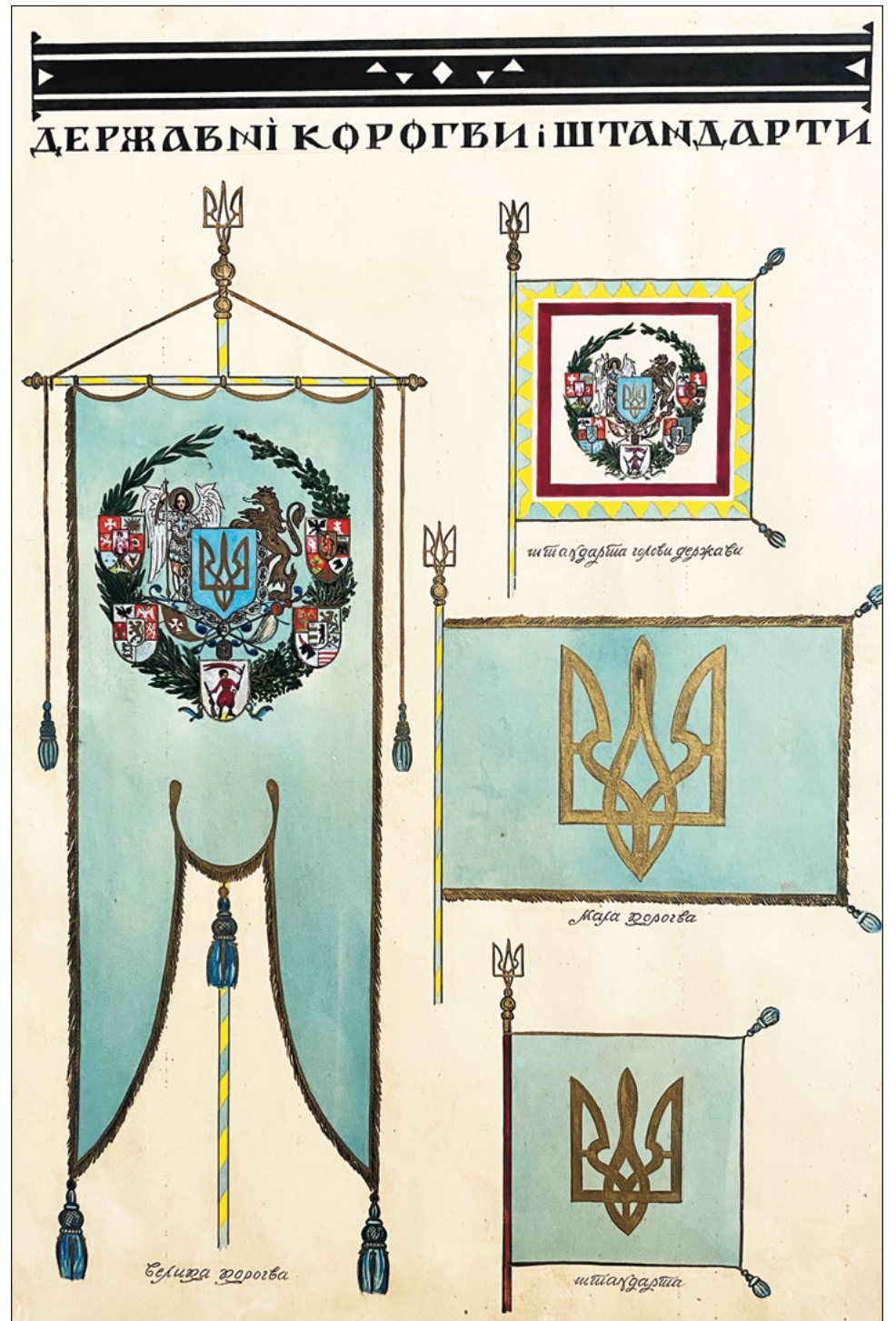

Все ще триває боротьба за волю України!

Ще зовсім недавно здавалося, що Україна, здобувши статус незалежної держави і вже навіть велично відсвяткувавши своє 30-тє існування у 2021 році, нарешті визнана світом і повноправно стоїть поруч з усіма незалежними державами - як рівна з рівними. Проте, цей статус, вимріяний століттями, зараз під великою загрозою.

Століттями проливалася українська кров у боротьбі за незалежність. Ці зусилля, хоча і з тимчасовими успіхами, закінчувалися не тільки невдачами, але й знищенням еліти - провідників народу. Віковічні вороги та узурпатори України нищили цвіт нації смертю або підкупом, робили з них відступників, перекінчиків, яничарів. І все це відбувалося через лакомство, закланість і корисливість - все те, що й сьогодні переслідує деяких безсумлінних та нечесних людей.

І попри таке винищення, коли, за словом Євгена Сверстюка, "нас вирубували на пні, забуваючи в кривавому п'яному азарті, що в глибинах недосяжне коріння, а в нашій землі - проростає кинуте в бою зерно". Так, з часом виростали молоді пагінці нового життя і відкривалася пам'ять минулого, національна свідомість, відновлялася символіка державности та історичної правди.

З початком двадцятого століття, зовсім непередбачувано, Україні пощастило здобути незалежність у результаті розпаду могутніх імперій - царської російської та Австро-Угорщини. І хоч ця незалежність була короткотривалою та все ж таки вагомою, бо світ визнав наше існування, заговорив про нас, але не допоміг нам утвердитися, а тільки використав у власних інтересах. Другий раз здобути незалежності, 1991 року, знову прийшло непередбачено в результаті розпаду іншої імперії - совєтської. На цей раз незалежність прийшла без проливу крові. І так тривало аж донедавна. Але усе змінилося 24 лютого 2022, року коли без всяких провокацій і причин, росія атакувала Україну. І план її був страшний - знищити не тільки незалежність Української держави, але й змити її слід, щоб ні така держава, ані такий народ більше не існували. Путінський режим безощадно нищить країну і її народ. Але, попри провокацій, попри клепницьку брехню, український народ об'єднався і всеціло, з небувалим завзяттям, відстоює своє існування. Він виконує заповіт Гетьмана Івана Мазепи: "Нехай вічна буде слава, що през шаблю маєм права".

Упродовж визвольних змагань вагому роль відіграла національ-

но-державна символіка. Національні, а також і регіональні герби, є одним із найважливіших візуальних символів, які представляють державу, націю чи регіон. Вони часто вони відзеркалюють історичну спадщину, досягнення та прагнення. Тризуб, який походить з часів князя Володимира Великого і Київської-Русі, став офіційним державним символом України 1917. У совєтські часи, використання тризуба жорстоко переслідувалось законом. У 1992 році, на другому році української незалежності золотий тризуб на фоні синього щита та синьо-жовтий прапор офіційно увійшли в ужиток.

Протягом років було представлено декілька проектів державних гербів України, створених відомими українськими мистцями. Проекти, які й не були затверджені, все ж є цікавими з точки зору геральдики. Декілька таких проектів, створених мистцем і учасником визвольних змагань Миколою Битинським, які є рисунками в єдиному екземплярі, знаходяться в нашій бібліотеці. І є вони надзвичайно цікавими та промовистими. Уряд України декілька разів намагався затвердити Великий Державний Герб України, та все безуспішно.

Тим часом познайомимо Вас із проектами Державного Герба України, які створив Микола Битин-

ський. Рисунки Миколи Битинського є переважним історичним скарбом України. Їхнє зберігання, як і зберігання інших історичних архівних матеріалів у нашій бібліотеці, накладає на нас велику відповідальність перед Україною та її народом. У світлі жахливих воєнних подій, спричинених нелюдською російською навалою, нашим обов'язком є збереження всього, що доводить наше існування - того, що ми були, є і будемо! Наші українські воїни - це лицарі, які захищають наше існування, і в рішучій боротьбі за перемогу жертвують своїм життям. А що робимо ми, живучи у вигідних, спокійних обставинах, щоб допомогти тим, які борються за волю нашого народу на полі бою? Чи задумуємось ми над тим, що гинуть найкращі? Чи долучуємось ми до наближення перемоги над лютим ворогом, чи щось робимо для того, щоб догоочікувана перемога, а з нею і мир, нарешті наступили?

Любов Волинець

На фото: світлини державних гербів України Миколи Битинського, які знаходяться в Українському Музею і Бібліотеці у Стемфорді, КТ